

Vader Adriaen schijnt ondanks de vele familierampen het hoofd kloek omhoog te hebben gehouden. Op het schutblad van den genoemden foliant schreef een bloedverwant in 1646:

„Adriaen Cornelisz. Bredero is in den Heere gerust anno 1646 op donderdach avont de clock tusschen 11 en half 12 den 28 Junius.”

Hij leefde dus nog ruim zes-en-twintig jaren na den dood zijner vrouw, en bereikte den leeftijd van zeven-en-tachtig jaren. Op zijn tachtigste jaar hertrouwde hij met Aeltje Bartels van Tekelenburg, zijne dienstbode, met het doel een hem door deze vrouw geschonken zoon, Pieter Adriaensz, in 1626 geboren, te wettigen. Hij woonde tot op zijn dood in zijn huis op den Oude-Zijds-Voorburgwal bij de Varkenssluis.

Van zijne kinderen leefde in 1646 alleen nog Hildegond, en de laatst geboren zoon Pieter Adriaensz.

Van Tongerlo was reeds vóór 1646 overleden.

Hildegond was moeder van drie dochters: Judith, Marretje en Hester. De zaken van Van Tongerlo schijnen niet door voorspoed gekroond te zijn. Vader Adriaen had in zijn testament bepaald, dat de legitieme portie aan de weduwe Van Tongerlo zou worden uitgekeerd, na aftrek van *f* 540 „voor haar overleden man aan huishuur en gekochte hoepen (vaten) betaald.” Hildegond bereikte den leeftijd van drie-en-zestig jaren, en stierf in 1647, den 11^{den} Februari, wonende in de Lange Dijkstraat, in de gang achter den tweeden bakker, van de Nieuw-Markt komende. Zij is even als Gerbrand en hare moeder begraven in de Nieuwe-Zijds-Kapel.

Stijntje stierf vóór 1646, als blijkt uit het testament van haar vader. De oude Bredero legateerde de som van *f* 200 tot alimentatie van eene kleindochter, Jannetje Pietersd., eene „overwonnen bastaard” zijner overleden dochter Stijntje, welk kind was „geteeld bij een getrouwd man”. De eenvoudige woorden van het testament geven den toestand duidelijker aan dan een geheel boekdeel vol ophelderingen.

De zonen Cornelis en Jan zijn beiden voor het vaststellen van hun vaders laatste testament in 1646 overleden.

Vondel schreef een grafschrift voor Bredero, dat geene aanspraak maakt op dichterlijke schoonheid, maar zijne belangstelling in den overleden kunstbroeder duidelijk openbaart. Men gevoelt, dat hij nog diep in de studie van 't Latijn verzonken was, toen hij schreef:

„Hier herbercht 't lijf, wiens geest in schertsen munten wt,
 „En met veel boertery steeds swanger ging van herssen,
 „Wien Charon willig voert om sunst in d' oude schuyt,
 „Vermits de zieltjens droef noch lachten om zijn farcen.”

En Bredero dwaalde, toen hij zich in zijn laatste gesprek met Vondel beklaagde, dat de zoon na elken nacht luisterrijk herrijst, maar dat wij armschepselen verdwijnen, om nimmer terug te keeren. Zijn geest is met ons gebleven tot heden. Zijn naam en zijn werk zijn onsterfelijk.

(1890).